

blande dig i mine Affærer. Jeg har ogsaa før sagt dig, at det er mig ubehageligt.“

Eberhard rejste sig. Han var bleg, og hans Mund med det fremtrædende Underbid var stiv af Ophidselse.

„Ja, jeg ser, at det i det hele er ørkesløst at tale med dig. Jeg tror det rigtigst, at vi ikke fortsætter.“

„Som du vil.“

Han tog sin Hat for at gaa. Men da han stod ved Døren, vendte han sig endnu engang om imod Per, der var bleven siddende ved Bordet, og sagde:

„Jeg maa dog sige dig endnu et, Peter Andreas! Skønt du — med dine Følelser — rimeligvis vil have vanskelig ved at forstaa det, skal du vide, at der er ingen, paa hvem Fader i denne Tid tænker mere end paa dig. Nu, da jeg var hjemme, gik der ikke en Dag, uden at han talte til mig om dig . . . og Moder for den Sags Skyld ogsaa. De har jo for længe siden maattet opgive at forsøge at indvirke paa dig ved Overtalelser. De har maattet haabe paa, at Livet engang vilde bøje dit Sind og lære dig, hvad du skylder dem. Nu er Faders Tid rimeligvis snart omme. Vogt dig, Peter Andreas, for at begaa en Synd, som du sikkert — tidlig eller sent — bittert vil komme til at angre.“

Efter at Broderen var gaaet, blev Per nogen Tid siddende med Haanden under Kinden og saae mørkt ned for sig.

„Bøje Sindet“ . . . „bitter Anger“ . . . „Synd“ . . . „Naa-de“ . . . hvor han kendte den Lektie! Den hele Spøgelsekatekismus paany repeteret! Og hvor var det betegnende — et ægte „sideniusk“ Karaktertræk — saadan at benytte Sygdom og Død som Anledning til et fornyet Forsøg paa at skræmme ham tilbage til Hjemmets og Kirkens Fold . . . at bruge selve Døden som Hververkorporal for den sorte Korsdragerskare. For hvad vilde de ham andet end at bøje ham til Lydighed under Slægtens Tugt? Hvem var det, de havde haft Bud efter? Var det efter ham selv, saadan som Naturen i et af sine lyse, lykkelige Øjeblikke havde skabt ham? Nej, det var hans Underkastelse, de utaalmodig ventede paa. Det var hans Ydmygelse, det hastede med nu, da Faderen skulde dø. Han kendte dem! For deres